

INFORMACJE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Informacje dotyczące art. 71 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych⁽¹⁾

(2015/C 38/06)

Wykaz 1

Nazwy sądów lub organów właściwych w zakresie rozpatrywania wniosków o stwierdzenie wykonalności orzeczeń zgodnie z art. 27 ust. 1 są następujące:

- w Belgii – sąd pierwszej instancji („Tribunal de première instance”/„rechtbank van eerste aanleg”/„erstinstanzliches Gericht”),
- w Bułgarii – sąd rejonowy („окръжния съд”),
- w Republice Czeskiej – sąd rejonowy („okresní soud”); w Pradze – sąd obwodowy („obvodní soud”); w Brnie – sąd miejski („městský soud”),
- w Danii – organy administracji Danii („Statsforvaltningen”),
- w Niemczech –
 - a) wydział rodzinny sądu rejonowego („Amtsgericht-Familiengericht”) w miejscowości, w której znajduje się wyższy sąd krajowy („Oberlandesgericht”), w którego okręgu zamieszkuje osoba, której dotyczy wnioszek, lub w którego okręgu dochodzi się wykonania orzeczenia;
 - b) w w obszarze właściwości wyższego sądu krajowego w Berlinie („Kammergericht” Berlin): sąd rejonowy Pankow-Weißensee („Amtsgerichts Pankow/Weissensee”);
 - c) jeżeli postępowanie dotyczy wykonania dokumentu notarialnego, również notariusz może stwierdzić wykonalność tego dokumentu,
- w Estonii – sąd rejonowy („maakohtud”),
- w Grecji – sąd pierwszej instancji („Μονομελές Πρωτοδικείο”),
- w Hiszpanii – sąd pierwszej instancji („Juzgado de Primera Instancia”),
- we Francji – prezes sądu wielkiej instancji („tribunal de grande instance”) lub prezes Rady Notarialnej („Président de la Chambre des Notaires”),
- w Chorwacji – sąd rejonowy („Općinski sud”),
- w Irlandii – urzędnik sądowy Wysokiego Trybunału („Master of the High Court”),
- we Włoszech – sąd apelacyjny („Corte d’appello”),
- na Cyprze – sąd rejonowy do spraw rodzinnych („Οικογενειακό Δικαστήριο”) w Nikozji, Limassol, Larnace/Famaguście i Pafos,
- na Łotwie – sąd rejonowy (lub miejski) („rajona (pilsētas) tiesa”),
- na Litwie – Sąd Apelacyjny Litwy („Lietuvos apeliacinis teismas”),
- w Luksemburgu – prezes sądu okręgowego („Président du Tribunal d’Arrondissement”),
- na Węgrzech – sądy rejonowe („Járásbíróság”) przy siedzibie sądu okręgowego („Törvényszék”); w Budapeszcie – Centralny Sąd Rejonowy w Budzie („Budai Központi Kerületi Bíróság”),
- na Malcie – sąd cywilny (wydział do spraw rodzinnych) („the Civil Court (Family Section)”),
- w Niderlandach – sędziowie rozpatrujący wnioski o zastosowanie środków tymczasowych w sądach okręgowych („voorzieningenrechter van de Rechtbank”),
- w Austrii – sąd rejonowy („Bezirksgericht”),
- w Polsce – sąd okręgowy,

⁽¹⁾ Dz.U. L 7 z 10.1.2009, s. 1.

- w Portugalii – wydziały ds. rodzinnych i ds. nieletnich sądów rejonowych („Secções de família e menores das instâncias centrais”) oraz inne wydziały sądów rejonowych („Secções de competência genérica ou cível das instâncias locais”), w zależności od tego, jakie sądy znajdują się na danym obszarze właściwości,
- w Rumunii – sąd okręgowy („Tribunalul”),
- w Słowenii – sąd okręgowy („okrožno sodišče”),
- na Słowacji – sąd rejonowy („okresný súd”),
- w Finlandii – sąd rejonowy („käräjäoikeus”/„tingsrätt”),
- w Szwecji – Sąd Apelacyjny Svea („Svea hovrätt”),
- w Zjednoczonym Królestwie –
 - a) w Anglii i Walii – sąd rodzinny („Family Court”) za pośrednictwem Wydziału do spraw Wzajemnego Wykonywania Orzeczeń Zasadzających Alimenty (REMO);
 - b) w Szkocji – sąd typu Sheriff’s Court („Sheriff’s Court”) za pośrednictwem Szkockiej Rady Ministrów;
 - c) w Irlandii Północnej – sądy pokoju („Magistrates’ Courts”) za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości;
 - d) w Gibraltarze – urzędnik sądu pokoju („Clerk to the Magistrates’ Court”).

Wykaz 2

Nazwy sądów właściwych w zakresie rozpatrywania środków zaskarżenia od decyzji wydanych w sprawie takich wniosków zgodnie z art. 32 ust. 2 są następujące:

- w Belgii – pozwany może wnieść środek zaskarżenia do sądu pierwszej instancji („tribunal de première instance”/„rechtbank van eerste aanleg”/„erstinstanzliches Gericht”), a powód – do sądu apelacyjnego („cour d’appel”/„hof van beroep”),
- w Bułgarii – Sąd Apelacyjny dla miasta Sofii („Софийския апелативен съд”),
- w Republice Czeskiej – sąd okręgowy („krajský soud”), za pośrednictwem sądu rejonowego („okresní soud”), który wydał orzeczenie, w Pradze – sąd miejski („městský soud”), za pośrednictwem sądu obwodowego („obvodní soud”), który wydał orzeczenie, w Brnie – sąd okręgowy („krajský soud”), za pośrednictwem sądu miejskiego („městský soud”), który wydał orzeczenie,
- w Danii – Krajowa Rada ds. Odwołań w Sprawach Społecznych, Wydział ds. Rodziny („Ankestyrelsen, Familieretsafdelingen”),
- w Niemczech – wyższy sąd krajowy („Oberlandesgericht”), za pośrednictwem sądu, który wydał orzeczenie,
- w Estonii – sąd okręgowy („ringkonnakohtud”),
- w Grecji – sąd apelacyjny („Εφετείο”) właściwy dla sądu pierwszej instancji, który wydał orzeczenie,
- w Hiszpanii – sąd prowincji („audiencia provincial”),
- we Francji – sąd apelacyjny („Cour d’appel”),
- w Chorwacji – sąd okręgowy („Županijski sud” za pośrednictwem sądu rejonowego („Općinski sud”), tj. sądu pierwszej instancji, który wydał orzeczenie,
- w Irlandii – Wysoki Trybunał („High Court”),
- we Włoszech – sąd apelacyjny („Corte d’appello”),
- na Cyprze – sąd apelacyjny do spraw rodzinnych („Δευτεροβάθμιο Οικογενειακό Δικαστήριο”).
- na Łotwie – sąd okręgowy („apgabaltiesas”), za pośrednictwem właściwego sądu rejonowego (miejskiego) („rajona pilsētas tiesa”),
- na Litwie – Sąd Apelacyjny Litwy („Lietuvos apeliacinis teismas”),

- w Luksemburgu – Sąd Najwyższy rozpoznający środki odwoławcze w sprawach cywilnych („Cour supérieure de Justice siégeant en matière d’appel civil”),
- na Węgrzech – sądy okręgowe („Törvényszékek”); w Budapeszcie – Sąd Okręgowy dla miasta stołecznego Budapesztu („Fővárosi Törvényszék”),
- na Malcie – Sąd Apelacyjny („Court of Appeal”),
- w Niderlandach – sąd okręgowy („Rechtbank”) sędziego rozstrzygającego o zastosowaniu środka tymczasowego, który orzekł w sprawie wniosku,
- w Austrii – sąd krajowy („Landesgericht”), za pośrednictwem sądu rejonowego („Bezirksgericht”), który wydał orzeczenie,
- w Polsce – sąd apelacyjny, za pośrednictwem sądu okręgowego, który wydał zaskarżone orzeczenie,
- w Portugalii – sąd apelacyjny („Tribunal da Relação”),
- w Rumunii – sąd apelacyjny („Curtea de apel”),
- w Słowenii – sąd, który wydał orzeczenie,
- na Słowacji – sąd okręgowy („krajský súd”), za pośrednictwem sądu rejonowego („okresný súd”), który wydał orzeczenie,
- w Finlandii – sąd apelacyjny („hovioikeus/hovrätt”),
- w Szwecji – Sąd Apelacyjny Svea („Svea hovrätt”),
- w Zjednoczonym Królestwie –
 - a) w Anglii i Walii – sąd rodzinny („Family Court”) za pośrednictwem wydziału REMO;
 - b) w Szkocji – sąd typu Sheriff’s Court („Sheriff’s Court”) za pośrednictwem Szkockiej Rady Ministrów;
 - c) w Irlandii Północnej – sądy pokoju („Magistrates’ Courts”) za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości;
 - d) w Gibraltarze – urzędnik sądu pokoju („Clerk to the Magistrates’ Court”).

Wykaz 3

Postępowania odwoławcze, o których mowa w art. 33, są następujące:

- w Belgii – od orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia można wnieść skargę kasacyjną do sądu kasacyjnego („pourvoi en cassation devant la Cour de cassation”),
- w Bułgarii – postępowanie odwoławcze przed Najwyższym Sądem Kasacyjnym („Върховния касационен съд”),
- w Republice Czeskiej – wobec wyroku wydanego w postępowaniu odwoławczym można wnieść do Sądu Najwyższego skargę o uchylenie („žaloba pro zmatečnost”) zgodnie z § 229 i nast. kodeksu postępowania cywilnego, skargę o wznowienie postępowania („žaloba na obnovu řízení”) zgodnie z § 228 i nast. kodeksu postępowania cywilnego i nadzwyczajny środek odwoławczy („dovolání”) zgodnie z § 236 i nast. kodeksu postępowania cywilnego, a w niektórych przypadkach, zgodnie z art. 30 ustawy w sprawie odrębnych postępowań sądowych.
- w Danii – decyzje podjęte przez Krajową Radę ds. Odwołań w Sprawach Społecznych, Wydział ds. Rodziny („Ankestyrelsen, Familieretsafdelingen”), mogą być badane przez sądy zgodnie z art. 63 konstytucji. Sprawy wymagające zbadania decyzji podjętej przez Krajową Radę ds. Odwołań w Sprawach Społecznych, Wydział Spraw Rodziny, mogą być wnoszone przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania skarżącego w Danii, jeśli skarżący ma miejsce zamieszkania w Danii. Jeśli nie ma on miejsca zamieszkania w Danii, postępowanie należy wszcząć w Sądzie Rejonowym w Kopenhadze („Københavns Byret”). Orzeczenia Sądu Rejonowego w Kopenhadze mogą być zaskarżone do sądu wyższego („landsretten”); środki zaskarżenia od orzeczeń sądu wyższego można wnosić do Sądu Najwyższego („Højesteret”), pod warunkiem że Rada ds. Zezwoleń na Złożenie Środków Zaskarżenia („Procesbevillingsnævnet”) wyrazi na to zgodę. Otrzymując wniosek od strony, Sąd Rejonowy w Kopenhadze może przekazać sprawę do zbadania sądowi wyższemu, jeśli sprawa dotyczy kwestii zasadniczej.

- w Niemczech – środek zaskarżenia („Rechtsbeschwerde”) można wnieść do Federalnego Trybunału Sprawiedliwości („Bundesgerichtshof”). Środek zaskarżenia należy wnieść w terminie jednego miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia sądu apelacyjnego,
- w Estonii – środek zaskarżenia do Sądu Najwyższego („Riigikohus”) (Kodeks postępowania cywilnego, § 625, §§ 695–701),
- w Grecji – skarga kasacyjna („αίτηση αναίρεσης”) wnoszona do Najwyższego Sądu Grecji ds. Karnych i Cywilnych („Areios Pagos” lub „Αρειος Πάγος”).
- w Hiszpanii – nadzwyczajne środki zaskarżenia na podstawie uchybienia proceduralnego są wnoszone do Wyższego Trybunału Sprawiedliwości, w każdej wspólnocie autonomicznej („Tribunal Superior de Justicia en cada Comunidad autónoma”), a skargi kasacyjne do Sądu Najwyższego („recurso de casación ante el Tribunal Supremo”). Te środki zaskarżenia regulowane są rozdziałami IV i V, odpowiednio, „Nadzwyczajny środek zaskarżenia na podstawie uchybienia proceduralnego” („Del recurso extraordinario por infracción procesal”) oraz „Skarga kasacyjna” („Del recurso de casación”), tytułu IV ustawy nr 1/2000 w sprawie postępowania cywilnego,
- we Francji – skargę kasacyjną („pourvoi en cassation”) wnosi się do Sądu Kasacyjnego; skarga podlega przepisom określonym w art. 973–982 i 1009–1031 kodeksu postępowania cywilnego,
- w Chorwacji – wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia do Sądu Najwyższego Republiki Chorwacji („Vrhovni sud Republike Hrvatske”) za pośrednictwem sądu rejonowego („Općinski sud”), który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, zgodnie z art. 382–400 ustawy o postępowaniu cywilnym lub ponowne rozpoznanie sprawy na wniosek jednej ze stron wniesiony do sądu rejonowego („Općinski sud”), który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, zgodnie z art. 421–428 ustawy o postępowaniu cywilnym,
- w Irlandii – środek zaskarżenia ograniczony do kwestii prawnych wnoszony do Sądu Apelacyjnego; (jednak zgodnie z przepisami irlandzkiej konstytucji, Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznawania środków zaskarżenia od orzeczeń Wysokiego Trybunału w przypadku stwierdzenia, że zachodzą szczególne okoliczności zezwalające na wniesienie środka zaskarżenia bezpośrednio do tego sądu. Sąd Najwyższy jest również właściwy do rozstrzygania środków zaskarżenia od orzeczeń Sądu Apelacyjnego, jeżeli zostały spełnione pewne przesłanki określone w konstytucji),
- we Włoszech – do zwyczajnych i nadzwyczajnych środków zaskarżenia należą skarga kasacyjna, skarga o wznowienie postępowania i sprzeciw strony trzeciej („Ricorso per cassazione”; „Revocazione”; „Opposizione di terzo”),
- na Cyprze – nie przysługuje środek zaskarżenia do innego sądu,
- na Łotwie – środek zaskarżenia wnosi się do Sądu Najwyższego, za pośrednictwem właściwego sądu okręgowego („pārsūdzēt Augstākajā tiesā” lub „attiecīgās apgabaltiesas starpniecību”),
- na Litwie – skargę kasacyjną wnosi się do Sądu Najwyższego Litwy („Lietuvos Aukščiausiasis Teismas”). Przyjęta skarga kasacyjna jest wpisywana, jako sprawa priorytetowa, na listę spraw do rozpatrzenia w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym. Sąd Najwyższy ustala termin nie dłuższy niż 14 dni na wniesienie odpowiedzi na skargę. W zawiadomieniu o wpisaniu skargi na listę spraw do rozpatrzenia w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym (zgodnie z art. 350 ust. 7 kodeksu postępowania cywilnego) Sąd Najwyższy informuje strony i inne osoby zainteresowane sprawą o terminie wyznaczonym na wniesienie odpowiedzi na skargę. Strony są zobowiązane, a inne osoby uprawnione, do wniesienia pisemnej odpowiedzi na skargę przed upływem terminu wyznaczonego przez Sąd Najwyższy. Termin ten liczony jest od dnia wpisu środka zaskarżenia na listę spraw do rozpatrzenia w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym,
- w Luksemburgu – od orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia można wnieść wyłącznie skargę kasacyjną („pourvoi en cassation”),
- na Węgrzech – wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia („felülvizsgálati kérelem”) przez Sąd Najwyższy („Curia”) należy złożyć za pośrednictwem sądu rejonowego („Járásbíróság”), który wydał orzeczenie w pierwszej instancji,
- na Malcie – nie przysługuje środek zaskarżenia do innego sądu,
- w Niderlandach – skargę kasacyjną wnosi się do Sądu Najwyższego Królestwa Niderlandów („Hoge Raad der Nederlanden”). Przedmiotem kasacji są tylko kwestie prawne. Sąd Najwyższy bada jedynie, czy prawo, w tym przepisy procesowe, zostały prawidłowo zastosowane. W zakresie stanu faktycznego jest on związany ustaleniami zawartymi w zaskarżonym orzeczeniu. Strony skargi kasacyjnej reprezentuje w Sądzie Najwyższym zastępca procesowy. Postępowanie rozpoczyna wniesienie skargi, w której określone są podstawy zaskarżenia. Podmiot, przeciwko któremu skarga jest skierowana, może w ciągu trzech tygodni (lub w innym terminie określonym przez Sąd Najwyższy) złożyć odpowiedź na skargę. Jeśli leży to w interesie sprawy, zastępcy procesowi mogą przedstawić dodatkowe wyjaśnienia. Prokurator Generalny Sądu Najwyższego wydaje pisemną opinię, na podstawie której Sąd Najwyższy wydaje wyrok,

- w Austrii – skarga („Revisionsrekurs”) zgodnie z art. 78 ust. 1, art. 84 ust. 4 rozporządzenia o postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym („Exekutionsordnung”) w związku z art. 528 kodeksu postępowania cywilnego („Zivilprozessordnung”) musi zostać wniesiona do sądu rejonowego (sądu pierwszej instancji), który przekazuje ją do Sądu Najwyższego w celu wydania orzeczenia,
- w Polsce – skargę kasacyjną (art. 398¹–398²¹ polskiego Kodeksu postępowania cywilnego) wnosi się do Sądu Najwyższego. Skargę do Sądu Najwyższego wnosi się za pośrednictwem sądu apelacyjnego, który wydał zaskarżone orzeczenie (art. 398⁵ § 1 w związku z art. 1151¹ § 3 polskiego Kodeksu postępowania cywilnego),
- w Portugalii – środek zaskarżenia do Sądu Najwyższego („Supremo Tribunal de Justiça”) można wnieść jedynie w odniesieniu do kwestii prawnych,
- w Rumunii – od orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia można wnieść skargę do Wysokiego Trybunału Kasacyjnego i Sprawiedliwości („Înalta Curte de Casație și Justiție”) (art. 97 ust. 1 ustawy nr 134/2010 w sprawie kodeksu postępowania cywilnego),
- w Słowenii – środek zaskarżenia wnosi się do Sądu Najwyższego Republiki Słowenii („Vrhovno sodišče Republike Slovenije”),
- na Słowacji – nadzwyczajny środek zaskarżenia („dovolanie”) zgodnie z art. 236–243d kodeksu postępowania cywilnego Republiki Słowackiej wnosi się do Sądu Najwyższego („najvyšší súd”), za pośrednictwem sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie,
- w Finlandii – środek zaskarżenia wnosi się do Sądu Najwyższego („korkein oikeus”/„högsta domstolen”). Osoba, która chce się zaskarżyć wyrok, wnioskuje do Sądu Najwyższego o udzielenie jej zgody na wniesienie środka zaskarżenia. Zgoda na wniesienie środka zaskarżenia może zostać udzielona jedynie, gdy istotne jest, by dane zagadnienie zostało rozpatrzone przez Sąd Najwyższy ze względu na konieczność zastosowania przepisów prawa w innych, podobnych sprawach lub dla zachowania spójności praktyki prawnej. Zgoda na wniesienie środka zaskarżenia może zostać udzielona również wówczas, gdy jest to szczególnie uzasadnione z uwagi na błędy procesowe lub inne błędy, jakie zostały popełnione w sprawie i na podstawie których wyrok należy uchylić lub stwierdzić jego nieważność, lub też jeżeli zachodzi inna istotna przyczyna dla udzielenia zgody na wniesienie środka zaskarżenia. Wskazówki dotyczące środków zaskarżenia są dołączone do orzeczenia sądu apelacyjnego. Wskazówki zawierają wyjaśnienie, na jakiej podstawie udziela się zgody na wniesienie środka zaskarżenia zgodnie z przepisami prawa oraz zgodnie z jaką procedurą powinna postępować osoba wnosząca o udzielenie tej zgody, by jej środek zaskarżenia został rozpatrzony przez Sąd Najwyższy. Termin na złożenie wniosku o udzielenie zgody na wniesienie środka zaskarżenia i na wniesienie środka zaskarżenia wynosi 60 dni od dnia, w którym orzeczenie sądu apelacyjnego zostało udostępnione stronom,
- w Szwecji – środek zaskarżenia wnosi się do Sądu Najwyższego („Högsta domstolen”). Środek ten należy złożyć w Sądzie Apelacyjnym Svea,
- w Zjednoczonym Królestwie –
 - a) w Anglii i Walii – jeden środek zaskarżenia ograniczony do kwestii prawnych do sądu wyższej instancji niż sąd, do którego wniesiono pierwszy środek zaskarżenia;
 - b) w Szkocji – środek zaskarżenia do Najwyższego Sądu Cywilnego („Court of Session”);
 - c) w Irlandii Północnej – jeden środek zaskarżenia ograniczony do kwestii prawnych wnoszony do Sądu Apelacyjnego („Court of Appeal”);
 - d) na Gibraltarze – środek zaskarżenia wnoszony do Sądu Najwyższego („Supreme Court”).

Wykaz 4

Postępowania w sprawie ponownego zbadania orzeczenia do celów art. 19 oraz nazwy sądów właściwych są następujące:

- w Belgii – [...],
- w Bułgarii – Najwyższy Sąd Kasacyjny („Върховния касационен съд”);
- w Republice Czeskiej – sąd rejonowy („okresní soud”), który wydał orzeczenie w pierwszej instancji. Istnieje możliwość wniesienia zażalenia na postanowienie odrzucające wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia,
- w Danii – nie dotyczy,
- w Niemczech – sąd, który wydał orzeczenie. Jeżeli przesłanki wymienione w art. 19 zostały spełnione, przepisy przewidziane dla wydawania wyroków zaocznych stosuje się odpowiednio. Jeżeli przesłanki art. 19 nie zostały spełnione, sąd odrzuca wniosek w drodze postanowienia. Takie postanowienie może zostać wydane bez przeprowadzenia postępowania ustnego,

- w Estonii – sąd rejonowy („maakohutud”). Postępowanie odbywa się zgodnie z przepisami dotyczącymi rozpoznawania sprzeciwu od wyroku zaocznego w zakresie, w jakim nie zostało to uregulowane rozporządzeniem,
- w Grecji – sąd, który wydał orzeczenie,
- w Hiszpanii – sąd pierwszej instancji („Juzgado de Primera Instancia”), który wydał orzeczenie. Postępowanie w sprawie ponownego zbadania orzeczenia odbywa się zgodnie z przepisami Rozdziału II „Wnioski o ponowne rozpoznanie sprawy przez sąd i wnioski o uchylenie wyroku” („De los recursos de reposición y revision”), Tytułu IV ustawy nr 1/2000 w sprawie postępowania cywilnego,
- we Francji – apelacja, która może być wniesiona do sądu apelacyjnego („Cour d’appel”) właściwego dla zaskarżonego orzeczenia,
- w Chorwacji – sąd rejonowy („Općinski sud”), który wydał orzeczenie w pierwszej instancji. Postępowanie wszczyna się na wniosek strony (zgodnie z przepisami art. 421–428 ustawy o postępowaniu cywilnym), w terminie 45 dni od dnia, w którym pozwany rzeczywiście zapoznał się z treścią orzeczenia i był w stanie podjąć stosowne czynności, a najpóźniej od dnia, w którym zastosowano pierwszy środek wykonawczy, który spowodował, że składniki majątku tej osoby stały się niedostępne w całości lub w części. Zgodnie z art. 117 ustawy o postępowaniu cywilnym strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu; wniosek ten należy wnieść do sądu, przed którym zaniechana czynność miała być dopełniona,
- w Irlandii, sąd, który wydał orzeczenie („Superior Court”, „Circuit Court”, „District Court”). Właściwe zasady postępowania sądowego są uregulowane poniższych aktach:
 - a) dla sądów najwyższych („Superior Courts”): zarządzenie nr 13 zasada 11 stanowi, że „w przypadku wydania ostatecznego wyroku zgodnie z zasadami wymienionymi w niniejszym zarządzeniu sąd ma prawo zmienić albo uchylić taki wyrok na warunkach, jakie uzna za słuszne”. Ponadto zarządzenie nr 27 zasada 14 stanowi, że „sąd może uchylić, na uznanych przez siebie za stosowne warunkach dotyczących kosztów lub innych kwestii, wszelkie wyroki zaoczne wydane na podstawie niniejszego zarządzenia lub dowolnych innych zasad (...);”
 - b) dla sądu okręgowego („Circuit Court”): zarządzenie nr 30 stanowi, że „każda ze stron, przeciwko której wydano wyrok zaoczny w związku z niestawiennictwem lub brakiem zastępstwa procesowego, może (...) złożyć zawiadomienie o wniosku (...) o zmianę albo uchylenie przedmiotowego wyroku”. W dalszej części zarządzenie to stanowi, że „sędzia może (...) zmienić albo uchylić przedmiotowy wyrok (...);”
 - c) dla sądu rejonowego („District Court”): zarządzenie nr 45 zasada 3 stanowi, że „strona, na której niekorzyść wydano wyrok (...) może wnioskować (...) o wydanie zarządzenia zmieniającego lub uchylającego przedmiotowy wyrok (...)”. W dalszej części zarządzenie to stanowi, że „sąd może (...) dopuścić lub odrzucić wniosek o zmianę lub uchylenie wyroku (...);”
- we Włoszech – sąd zwykły („tribunale ordinario”), który wydał orzeczenie,
- na Cyprze – sąd rejonowy do spraw rodzinnych („Οικογενειακό Δικαστήριο”), który wydał zaskarżone orzeczenie. Ponowne zbadanie sprawy, o którym mowa w tym artykule, następuje w drodze wniesienia skargi o uchylenie orzeczenia zgodnie z przepisami z zakresu postępowania cywilnego (zarządzenie nr 48 zasada 9 lit. h) i n)),
- na Łotwie –
 - a) w odniesieniu do ponownego zbadania wyroku lub postanowienia wydanego przez sąd rejonowy (lub miejski) („rajona (pilsētas) tiesa”), właściwy sąd okręgowy („apgabaltiesai”);
 - b) w odniesieniu do ponownego zbadania wyroku lub postanowienia wydanego przez sąd okręgowy („apgabaltiesai”), Izba Spraw Cywilnych Sądu Najwyższego („Augstākās tiesas Civillietu tiesu palātai”);
 - c) w odniesieniu do ponownego zbadania wyroku lub postanowienia wydanego przez Sąd Najwyższy, Wydział Spraw Cywilnych w Sądzie Najwyższym („Augstākās tiesas Civillietu departamentam”).

Wniosku nie można składać po upływie okresu, w którym dany wyrok opatrzony klauzulą wykonalności mógł zostać przekazany do wykonania. Przy rozpatrywaniu wniosku sąd bada, czy okoliczności wskazane przez wnioskodawcę stanowią podstawę do ponownego zbadania orzeczenia na mocy art. 19 rozporządzenia. Jeśli sąd uzna, że okoliczności te uzasadniają ponowne zbadanie orzeczenia, uchyla w całości zaskarżone orzeczenie i kieruje sprawę do sądu pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Jeśli sąd stwierdzi, że okoliczności podane we wniosku nie uzasadniają ponownego zbadania orzeczenia, odrzuca wniosek. W odniesieniu do orzeczenia sądu można wnieść dodatkowy środek zaskarżenia,

- na Litwie – sąd, który wydał orzeczenie: sądy rejonowe i okręgowe („apylinkių teismai”, „apygardų teismai”). Po przyjęciu wniosku o ponowne zbadanie orzeczenia sąd przesyła odpis wniosku wraz z załącznikami do wnioskodawcy i jednocześnie poucza go o obowiązku wniesienia pisemnej odpowiedzi na wniosek w terminie 14 dni od dnia, w którym wniosek został nadany. Wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia w sprawie zobowiązań alimentacyjnych jest rozpoznawany przez sąd w postępowaniu pisemnym. Sąd, jeżeli uzna to za niezbędne, może przeprowadzić postępowanie ustne w celu rozpatrzenia wniosku. Sąd jest zobowiązany do rozpatrzenia wniosku o ponowne zbadanie orzeczenia nie później niż 14 dni po upływie terminu na wniesienie odpowiedzi i do przyjęcia rozstrzygnięcia uwzględniającego jedną z możliwości, o których mowa w art. 19 ust. 3 rozporządzenia,
- w Luksemburgu – sąd, który wydał orzeczenie. Wniosek składa się w trybie przewidzianym dla sądu, który wydał orzeczenie będące przedmiotem ponownego rozpoznania:
 - a) Sąd pokoju w Luksemburgu („Justice de paix de Luxembourg”);
 - b) Sąd pokoju w Esch-sur-Alzette („Justice de paix d’Esch-sur-Alzette”);
 - c) Sąd pokoju w Diekirch („Justice de paix de Diekirch”);
 - d) Sąd okręgowy w Luksemburgu („Tribunal d’arrondissement de Luxembourg”);
 - e) Sąd okręgowy w Diekirch („Tribunal d’arrondissement de Diekirch”);
 - f) Sąd Najwyższy („Cour Supérieure de Justice”),
- na Węgrzech – sąd rejonowy („Járásbíróság”) jako sąd pierwszej instancji, zgodnie z przepisami dotyczącymi ponownego rozpoznania sprawy (ustawa III z 1952 r. – kodeks postępowania cywilnego, rozdział XIII, artykuły 260–269),
- na Malcie – Sąd Cywilny (Wydział Rodzinny), Postępowanie w sprawie ponownego zbadania orzeczenia do celów art. 19 jest określone w art. 6 międzynarodowego zarządzenia o zobowiązaniach alimentacyjnych (International Maintenance Obligation Order), 2011 (LN452/11), dotyczącym „postępowania w sprawie ponownego zbadania orzeczenia”,
- w Niderlandach – sąd, który wydał orzeczenie. Może być to sąd okręgowy („Rechtbank”) lub sąd apelacyjny („Gerechtshof”),
- w Austrii – sąd pierwszej instancji, który rozpatrzy sprawę sam (na przykład w przypadku wniosku o przywrócenie terminu) lub przekaże środek zaskarżenia do sądu wyższej instancji:
 - a) w razie prawidłowego doręczenia zgodnie z austriackim prawem (art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia): wniosek o przywrócenie terminu („Antrag auf Wiedereinsetzung in den vorigen Stand”) w razie niedochowania terminu na złożenie środka zaskarżenia lub w razie niestawiennictwa na rozprawie;
 - b) w razie nieprawidłowego doręczenia zgodnie z austriackim prawem (art. 19 ust. 1 lit. a) rozporządzenia): istnieją dwa rodzaje środków odwoławczych, mianowicie: apelacja (*Berufung*) od wyroku (w przypadku wyroku zaocznego) i zażalenie (*Rekurs*) na postanowienie (w przypadku orzeczenia wydanego pod nieobecność pozwanego),
- w Polsce – postępowaniem w sprawie ponownego zbadania orzeczenia do celów art. 19 rozporządzenia jest postępowanie o uchylenie wyroku wydanego w sprawie alimentacyjnej uregulowane w art. 1144² Kodeksu postępowania cywilnego. Wniosek o wszczęcie takiego postępowania składa się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie. Oznacza to, że w zależności od tego, jaki sąd wydał zaskarżone orzeczenie w sprawie alimentacyjnej, sądem właściwym w rozumieniu art. 19 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 4/2009 może być:
 - a) sąd rejonowy; lub
 - b) sąd okręgowy (jeżeli ten sąd wydał wyrok o obowiązku alimentacyjnym w ramach postępowania o separację, rozwód lub unieważnienie małżeństwa),
- w Portugalii – sąd, który wydał orzeczenie będące przedmiotem ponownego rozpoznania. Postępowanie odwoławcze dla celów art. 19 obejmuje wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia, o którym mowa w art. 696 lit. e) kodeksu postępowania cywilnego i postępowanie ustanowione art. 140 kodeksu postępowania cywilnego,
- w Rumunii – sąd, który wydał orzeczenie, zazwyczaj sąd rejonowy („Judecătoria”) lub sąd okręgowy („Tribunalul”). Na mocy art. 505 ust. 1 ustawy nr 134/2010 wprowadzającej kodeks postępowania cywilnego skargę o stwierdzenie nieważności składa się w sądzie, który wydał zaskarżone orzeczenie, natomiast na mocy art. 510 ust. 1 ustawy nr 134/2010 wprowadzającej kodeks postępowania cywilnego, wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie ostateczne,

- w Słowenii – sąd okręgowy („okrožno sodišče”), w szczególności sąd, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji. Dla celów art. 19, stosuje się odpowiednio następujące środki zaskarżenia: skarga o wznowienie postępowania (art. 394–401 ustawy o postępowaniu cywilnym) lub wniosek o przywrócenie terminu (art. 116–120 ustawy o postępowaniu cywilnym),
- na Słowacji – sądy mają kompetencje do ponownego badania orzeczeń w sprawach alimentacyjnych, zgodnie z art. 228–235 słowackiego kodeksu postępowania cywilnego. Wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia podlega rozpoznaniu przez sąd rejonowy („okresný súd”), który orzekał co do istoty sprawy w pierwszej instancji,
- w Finlandii – sąd, który wydał ostateczne orzeczenie w sprawie. W wyżej wymienionym postępowaniu stosuje się odpowiednio przepisy art. 3–5 i 14a rozdziału 31 kodeksu postępowania sądowego.
- w Szwecji – sąd apelacyjny („hovrätt”), jeżeli wniosek o ponowne zbadanie dotyczy orzeczenia wydanego przez sąd rejonowy („tingsrätt”) lub Szwedzką Służbę Komorniczą („Kronofogdemyndigheten”). Wniosek należy złożyć na piśmie, przy czym wnioskodawca musi wskazać orzeczenie, którego dotyczy wniosek. We wniosku należy również zawrzeć podstawę wniosku oraz dokumentację dowodową i inny materiał dowodowy, na który wnioskodawca chciałby się powołać. Wniosek przedkłada się do wiadomości stronie przeciwnej,
- w Zjednoczonym Królestwie – nie dotyczy.

Wykaz 5

Nazwy i dane kontaktowe organów centralnych i, w odpowiednich przypadkach, zakres ich zadań, zgodnie z art. 49 ust. 3, są następujące:

- w Belgii – Federalna Służba Publiczna Wymiaru Sprawiedliwości („Service public fédéral justice”): Boulevard de Waterloo 115, 1000 Brussels; Faks +32 25427006;
 - a) w odniesieniu do spraw w j. francuskim: Tel. +32 25426785;
E-mail: aliments@just.fgov.be;
 - b) w odniesieniu do spraw w j. niderlandzkim: Tel. +32 25426762;
E-mail: alimentatie@just.fgov.be,
- w Bułgarii – Ministerstwo Sprawiedliwości („Министерството на правосъдието”):
Ulitsa Slavyanska 1, 1040 Sofia; Tel. +359 29237555; Faks +359 29870098;
E-mail: E_Gyurova@justice.government.bg lub M_Parvanova@justice.government.bg,
- w Republice Czeskiej – Urząd ds. Międzynarodowej Ochrony Prawnej Dzieci („Úřad pro mezinárodněprávní ochranu dětí”): Šilingrovo náměstí 3/4, 602 00 Brno;
Tel. +420 542215522; Faks +420 542212836;
E-mail: podatelna@umpod.cz; strona internetowa: <http://www.umpod.cz>,
- w Danii – nie dotyczy,
- w Niemczech – Federalne Ministerstwo Sprawiedliwości („Bundesamt für Justiz”): 53094 Bonn;
Tel. +49 22899410-5534/22899410-5869/22899410-5549;
Faks 0228/99 4 10-5050 (krajowy) lub +49 22899410-5202 (międzynarodowy);
E-mail: auslandsunterhalt@bfj.bund.de,
- w Estonii – Ministerstwo Sprawiedliwości („Justiitsministeerium”):
Tõnismägi 5a, Tallinn 15191; Tel. +372 6208100; E-mail: info@just.ee,
- w Grecji – Ministerstwo Sprawiedliwości, Przejrzystości i Praw Człowieka – Departament Międzynarodowej Współpracy Sądowej w Sprawach Cywilnych („Υπουργείο Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων–Τμήμα Διεθνούς Δικαστικής Συνεργασίας σε” „Αστικές & Ποινικές Υποθέσεις”):
Mesogeion 96, 115 27, Athens; Tel. +30 2107767312; Faks +30 2107767499;
E-mail: civilunit@justice.gov.gr,
- w Hiszpanii – Ministerstwo Sprawiedliwości („Ministerio de Justicia”): Kierownik ds. międzynarodowych zobowiązań alimentacyjnych. Poddyrekcja ds. Międzynarodowej Współpracy Sądowej, Ministerio de Justicia, c/San Bernardo, 62, 28071 Madrid; Tel. +34 913902295/913902294; Faks +34 913904457; E-mail: isabel.hernandez@mjusticia.es,

- we Francji – Ministerstwo Spraw Zagranicznych („Ministère des Affaires étrangères et européennes”), Direction des Français à l'étranger et de l'administration consulaire–Service des conventions, des affaires civiles et de l'entraide judiciaire–Sous-direction de la protection des droits des personnes–Bureau du recouvrement de créances alimentaires à l'étranger: 27 Rue de la Convention CS, 91533 F, 75732 Paris Cedex 15; Tel. +33 143179199; Faks +33 143178197; E-mail: recouv-creances-alimentaires.fae-saj-pdp@diplomatie.gouv.fr,
- w Chorwacji – Ministerstwo Polityki Społecznej i Młodzieży („Ministarstvo socijalne politike i mladih”): Savska cesta 66, 10 000 Zagreb; Tel. +385 15557111; Faks +385 15557222; E-mail: ministarstvo@mspm.hr; Strona internetowa: www.mspm.hr,
- w Irlandii – Minister ds. Sprawiedliwości i Równości („Minister for Justice and Equality”) – Department of Justice and Law Reform: Bishop's Square, Redmond's Hill, Dublin 2; Faks +353 14790201; E-mail: mainrecov_inbox@justice.ie,
- we Włoszech – Departament do spraw Małoletnich Ministerstwa Sprawiedliwości („Ministero della Giustizia–Dipartimento per la Giustizia minorile”):
via Damiano Chiesa 24, 00136 Roma;
Tel. +39 0668188326/0668188331; Faks +39 0668188323;
E-mail: acitalia0409.dgm@giustizia.it; Certyfikowana poczta elektroniczna: aci0409.dgm@giustiziacert.it,
- na Cyprze – Ministerstwo Sprawiedliwości i Porządku Publicznego–Dział Międzynarodowej Współpracy Prawnej („Υπουργείο Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξεως–Μονάδα Διεθνούς Νομικής Συνεργασίας”): 125 Athalassas Avenue, 1461 Nicosia;
Tel. +357 22805943; Faks +357 22805969; E-mail: yhadjiproddromou@mjpo.gov.cy;
Tel. +357 22805932; Faks +357 22518328; E-mail: tdionysiou@mjpo.gov.cy,
- na Łotwie – Urząd Funduszu Gwarancji Świadczeń Alimentacyjnych („Uzturlīdzekļu garantiju fonda administrācija”): Pulkveža Brieža iela 15, Rīga, LV-1010; Tel. +371 67830626; Faks +371 67830636; E-mail: pasts@ugf.gov.lv,
- na Litwie – Wileńska Służba Państwowej Pomocy Prawnej („Vilniaus valstybės garantuojamos teisinės pagalbos tarnyba”): Odminių g. 11, LT-01122 Vilnius;
Tel. +370 852647480; Faks +370 852647481; E-mail: vilniausvgtp@infolex.lt,
- w Luksemburgu – Prokurator Generalny przy Sądzie Najwyższym („Parquet Général près la Cour supérieure de Justice”)–Parquet Général–Cité judiciaire 2080 Luxembourg; Tel. +352 475981-393/475981-329; Faks: +352 470550;
E-mail: parquet.general@justice.etat.lu,
- na Węgrzech – Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Węgierskiej („Magyarország Igazságügyi Minisztériuma”): 1054 Budapest, 2-4 Kossuth tér; Tel. +36 17954846; Faks: +36 17950463; E-mail: nmfo@im.gov.hu,
- na Malcie – Dyrektor ds. standardów opieki społecznej–Ministerstwo Edukacji, Pracy i Rodziny („Director for Social Welfare Standards, Ministry for Education, Employment and the Family”): 469 Bugeia Institute, St Joseph High Road, St Venera SVR 1012;
Tel. +356 22788000; Faks +356 22788360; E-mail: welfare.standards@gov.mt,
- w Niderlandach – Krajowy Urząd Poboru Świadczeń Alimentacyjnych („Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen” (LBIO)): Marten Meesweg 109-111, P.O. Box 8901, 3009 AX Rotterdam; Tel. +31 102894895; Faks +31 102894882;
E-mail: iia@lbio.nl; Strona internetowa: <http://www.lbio.nl>,
- w Austrii – Federalne Ministerstwo Sprawiedliwości („Bundesministerium für Justiz”): Museumstraße 7, A-1070 Wien; Departament: Abteilung I 10; Tel. +43 1521522142; Faks +43 152522829; E-mail: team.z@bmj.gv.at,
- w Polsce – Ministerstwo Sprawiedliwości – Departament Współpracy Międzynarodowej i Prawa Europejskiego: Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa Tel. +48 222390870; Faks +48 226280949; E-mail: alimenty@ms.gov.pl,

- w Portugalii – Direção-Geral da Administração da Justiça: Av. D. João II, nº 1.08.01 D/E- Pisos 0 e 9º ao 14º, 1990-097 Lisboa; Tel.: +351 217906200/217906223;

Faks +351 211545100/211545116; E-mail: correio@dgaj.mj.pt or cji.dsaj@dgaj.mj.pt;

Strona internetowa: <http://www.dgai.mj.pt> or <http://www.cji-dgaj.mj.pt>,
- w Rumunii – Ministerstwo Sprawiedliwości, Dyrekcja ds. Prawa Międzynarodowego i Współpracy Sądowej („Ministerul Justiției, Direcția Drept Internațional și Cooperare Judiciară”): 17 Str. Apolodor, Bucharest Sector 5, 050741; Tel. +40 372041077;

Faks +40 372041079; E-mail: ddit@just.ro or dreptinternational@just.ro,
- w Słowenii – Ministerstwo Pracy, Rodziny, Spraw Społecznych i Równych Szans („Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve in enake možnosti”): Kotnikova 28, SI-1000 Ljubljana; Tel. +386 13697700; Faks +386 13697832; E-mail: gp.mddsz@gov.si,
- na Słowacji – Centrum Międzynarodowej Ochrony Prawnej Dzieci i Młodzieży („Centrum pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže”): Špitálská 8, P.O. Box 57, 814 99 Bratislava; Tel. +421 220463208; Faks +421 220463258;

E-mail: cipc@cipc.gov.sk; Strona internetowa: <http://www.cipc.sk>,
- w Finlandii – Ministerstwo Sprawiedliwości („oikeusministeriö/justitieministeriet”), Wydział ds. Międzynarodowej Współpracy Sądowej („Oikeusministeriö kansainvälisen oikeudenhoidon yksikkö”/„Enheten för internationell rättsvård”): PL 25, FI-00023 Valtioneuvosto; Tel. +358 916067628; Faks +358 916067524;

E-mail: central.authority@om.fi,
- w Szwecji – Szwedzka Agencja ds. Ubezpieczeń Społecznych („Försäkringskassan”):
 - a) pytania ogólne i pytania dotyczące prowadzonej polityki: SE-103 51 Stockholm; Tel. +46 87869000; Faks +46 84112789;

E-mail: huvudkontoret@forsakringskassan.se;
 - b) wnioski i prośby o pomoc w konkretnych przypadkach: Box 1164, SE-621 22 Visby; Tel. +46 771179000; Faks +46 101120411;

E-mail: centralmyndigheten@forsakringskassan.se,
- w Zjednoczonym Królestwie – organy centralne dla każdej jurysdykcji są następujące:
 - a) w Anglii i Walii – Lord Kanclerz („Lord Chancellor”) ponosi odpowiedzialność za ogólną politykę, zaś zadania administracyjne organu centralnego wykonuje Wydział do spraw Wzajemnego Wykonywania Orzeczeń Zasadzających Alimenty („Reciprocal Enforcement of Maintenance Orders Unit” – REMO):

Victory House, 30-34 Kingsway, London, WC2B 6EX; Tel. +44 2036812757;

Faks +44 2036818764; E-mail: remo@offsol.gsi.gov.uk;
 - b) w Szkocji – Rząd Szkocji, Central Authority & International Law Branch: GW15 St Andrew’s House, Edinburgh, EH1 3DG; Tel. +44 1312443570/1312444832; Faks +44 1312444848;
E-mail: maintenanceenforcement@scotland.gsi.gov.uk;
 - c) w Irlandii Północnej – dział REMO przy Jednostce Centralnej, Służba ds. Sądów i Trybunałów Irlandii Północnej, Departament Sprawiedliwości („REMO Unit at Central Business Unit, Northern Ireland Courts and Tribunals Service, Department of Justice”): 4th Floor Laganside House, 23-27 Oxford Street, Belfast, BT1 3LA; Tel. 0300 200 7812 (Zjednoczone Królestwo) lub +44 2890495884 (międzynarodowy); Faks +44 2890728945; E-mail: BusinessDevelopmentGroupDL@courtsni.gov.uk;
 - d) na Gibraltarze – Minister Sprawiedliwości, rząd Gibraltaru („Minister for Justice, Government of Gibraltar”): No 6 Convent Place, Tel. +350 20059267; Faks +350 20059271; E-mail: moj@gibraltar.gov.gi.

Wykaz 6

Nazwy i dane kontaktowe instytucji publicznych lub innych instytucji i, w odpowiednich przypadkach, zakres ich zadań, zgodnie z art. 51 ust. 3, są następujące:

- w Belgii i Bułgarii – brak,
- w Republice Czeskiej – Ministerstwo Sprawiedliwości („Ministerstvo spravedlnosti”) ma pełne kompetencje w celu zagwarantowania, że pomoc prawna jest udzielana zgodnie z art. 51 ust. 2 lit. a) rozporządzenia: Vyšehradská 16, 128 10 Prague 2; Tel. +420 221997925; Faks +420 221997919; E-mail: moc@msp.justice.cz; Strona internetowa: <http://www.justice.cz>,
- w Danii – nie dotyczy,
- w Niemczech, Estonii, Grecji, Hiszpanii, Francji, Chorwacji, Irlandii, Włoszech, na Cyprze i Łotwie – brak,
- na Litwie – w odniesieniu do wniosków dotyczących zobowiązań alimentacyjnych wynikających ze stosunku między rodzicami i dziećmi w wieku poniżej 21 lat, funkcję organu centralnego w rozumieniu art. 51 rozporządzenia pełni Administracja Funduszu Alimentacyjnego w Ministerstwie Zabezpieczenia Społecznego i Pracy („Vaikų išlaikymo fondo administracija prie Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos”): Rinktinės g. 48A, LT-09318 Vilnius; Tel. +370 852728081;

Faks +370 852653984; E-mail: info@vif.lt.

Jeżeli wymagają tego okoliczności, udziela się gwarantowanej przez państwo pomocy prawnej w odniesieniu do wniosków wyszczególnionych w art. 56 rozporządzenia, zgodnie z procedurą ustanowioną w ustawie o pomocy prawnej gwarantowanej przez państwo, chyba że inaczej stanowi litewska ustawa wdrażająca prawodawstwo międzynarodowe i unijne regulujące postępowanie cywilne lub samo rozporządzenie. Jeżeli w trakcie rozpatrywania wniosków wyszczególnionych w art. 56 rozporządzenia stanie się jasne, że wnioskodawca potrzebuje pomocy prawnej gwarantowanej przez państwo, Wileńska Służba Państwowej Pomocy Prawnej oraz Zarząd Funduszu Alimentacyjnego przekazują wniosek o pomoc prawną gwarantowaną przez państwo bezpośrednio właściwym organom odpowiedzialnym za zapewnianie pomocy prawnej gwarantowanej przez państwo, mianowicie litewskim Służbom Państwowej Pomocy Prawnej,

- w Luksemburgu, na Węgrzech, na Malcie, w Niderlandach i w Austrii – brak,
- w Polsce – sądy okręgowe są organami wyznaczonymi do wykonywania zadań organu centralnego w zakresie przekazywania wniosków i podejmowania wszelkich właściwych działań w odniesieniu do przekazywanych wniosków. Dane kontaktowe sądów okręgowych są dostępne na stronie internetowej europejskiego atlasu sądowego w sprawach cywilnych lub na portalu „e-Sprawiedliwość”,
- w Portugalii, Rumunii, Słowenii i na Słowacji – brak,
- w Finlandii – Instytut Zabezpieczenia Społecznego w Finlandii (KELA) („Kansaneläkeläitos”/„Folksamningsanstalten”): Perintäkeskus, Helsingin perintäyksikkö, Kansainvälinen erityisperintä, PL 50, FI-00601 Helsinki;

Tel. +358 403545469; Faks +358 206353330; E-mail: kv.erityisperinta@kela.fi;

Strona internetowa: <http://www.kela.fi/in/internet/english.nsf>.

Jeżeli KELA przyznała świadczenie uprawnionej osobie, może pełnić następujące funkcje organu centralnego:

- występować z wnioskiem o uznanie lub uznanie ze stwierdzeniem wykonalności orzeczenia na mocy art. 56 ust. 1 lit. a),
- występować z wnioskiem o wykonanie orzeczenia wydanego lub uznanego w wezwanym państwie członkowskim na mocy art. 56 ust. 1 lit. b),
- występować z wnioskiem o podjęcie szczególnych działań na podstawie art. 53 ust. 1,
- w Szwecji – brak,
- w Zjednoczonym Królestwie – dla obywateli Irlandii Północnej: Komisja ds. Usług Prawnych („Legal Services Commission”) (dla celów art. 51 ust. 2 lit. a) – przyznanie pomocy prawnej): 2nd Floor, Waterfront Plaza, 8 Laganbank Road, Mays Meadow, Belfast, BT1 3BN; Tel. +44 2890408888;

Faks +44 2890408990; E-mail: accesstojustice@nilsc.org.uk.

Wykaz 7

Nazwy organów właściwych w zakresie wykonania dla celów art. 21 są następujące:

- w Belgii – komornicy sądowi („huissiers de justice”/„Gerechtsdeurwaarders”),
- w Bułgarii – sąd rejonowy („окръжния съд”),
- w Republice Czeskiej – sąd rejonowy („okresní soud”),
- w Danii – oddział SKAT dla południowej Danii (organ odpowiedzialny za ściąganie zaległości finansowych),
- w Niemczech – sąd rejonowy („Amtsgericht”), w którego okręgu toczy lub toczyło się postępowanie w sprawie stwierdzenia wykonalności,
- w Estonii – sąd rejonowy („maakohud”),
- w Grecji – sąd pierwszej instancji („Μονομελές Πρωτοδικείο”),
- w Hiszpanii – sąd pierwszej instancji („Juzgados de Primera Instancia”) w stolicy prowincji, w której ma miejsce zamieszkania strona, od której to strony dochodzi się wykonania orzeczenia, lub prowincji, w której orzeczenie ma zostać wykonane,
- we Francji – sąd miejsca zamieszkania dłużnika lub miejsca wykonania orzeczenia. Jeżeli dłużnik zamieszkuje za granicą lub miejsce zamieszkania jest nieznane, sądem właściwym jest sąd miejsca wykonania orzeczenia,
- w Chorwacji – sąd rejonowy („Općinski sud”),
- w Irlandii – Wysoki Trybunał („High Court”),
- we Włoszech – sąd zwykły („Tribunale Ordinario”);
- na Cyprze –
 - a) sąd rodzinny („Οικογενειακό Δικαστήριο”) w Nikozji;
 - b) sąd rodzinny („Οικογενειακό Δικαστήριο”) w Limassol;
 - c) sąd rodzinny („Οικογενειακό Δικαστήριο”) w Larnace/Famaguście;
 - d) sąd rodzinny („Οικογενειακό Δικαστήριο”) w Pafos,
- na Łotwie – sąd rejonowy (lub miejski) („rajona (pilsētas) tiesas”),
- na Litwie – wnioski o odmowę wykonania, o których mowa w art. 21 ust. 2 rozporządzenia, rozpatruje Sąd Apelacyjny Litwy („Lietuvos apeliacinis teismas”). Wnioski o zawieszenie wykonania, o których mowa w art. 21 ust. 3, rozpatruje sąd rejonowy („apylinkių teismai”) miejsca, w którym dochodzi się wykonania orzeczenia,
- w Luksemburgu – Prokurator Generalny przy Sądzie Najwyższym („Parquet Général près la Cour supérieure de Justice”),
- na Węgrzech – w sprawach, o których mowa w art. 21 ust. 2, sąd rejonowy („Járásbíróság”) przy siedzibie sądu okręgowego („Törvényszék”), w Budapeszcie – Centralny Sąd Rejonowy w Budzie („Budai Központi Kerületi Bíróság”). W sprawach, o których mowa w art. 21 ust. 3, sąd rejonowy („Járásbíróság”) właściwy dla siedziby komornika sądowego prowadzącego postępowanie egzekucyjne,
- na Malcie – Sąd Cywilny (Wydział Rodzinny) („the Civil Court (Family Section”),
- w Niderlandach – komornicy („Gerechtsdeurwaarders”),
- w Austrii – sąd, który jest właściwy w zakresie wykonania („zuständiges Exekutionsgericht”), zgodnie z § 17–19 austriackiego rozporządzenia w sprawie tytułu egzekucyjnego („Exekutionsordnung”) lub, w przypadku wniesienia środka odwoławczego, sąd apelacyjny („Instanzenzug übergeordnetes Gericht”),
- w Polsce –
 - a) w przypadku czynności, o których mowa w art. 21 ust. 2, sąd rejonowy (jako rzeczowo właściwy), w którego okręgu prowadzi się egzekucję, a jeżeli egzekucja jeszcze nie została wszczęta – sąd rejonowy (jako rzeczowo właściwy) właściwy według przepisów o właściwości ogólnej;
 - b) w przypadku czynności, o których mowa w art. 21 ust. 3, sąd rejonowy, przy którym działa komornik prowadzący egzekucję,

- w Portugalii – wydziały ds. rodzinnych i ds. nieletnich sądów rejonowych („Secções de família e menores das instâncias centrais”) oraz wydziały egzekucyjne sądów rejonowych („Secção de execução das instâncias centrais”), w zależności od tego, jakie sądy znajdują się na danym obszarze właściwości,
- we Rumunii – sąd rejonowy („Judecătoria”) miejsca zamieszkania dłużnika lub miejsca wykonania orzeczenia,
- w Słowenii – sąd rejonowy („okrajno sodišče”),
- na Słowacji – sąd rejonowy („okresný súd”) działający w charakterze sądu prowadzącego egzekucję („exekučný súd”),
- w Finlandii – komornik („ulosottomies”/„utmättningsman”) w miejscu pobytu lub miejscu zamieszkania pozwanego. Wniosek można kierować do każdego lokalnego organu właściwego w zakresie wykonania,
- w Szwecji – Szwedzkie Służby Egzekucyjne („Kronofogdemyndigheten”),
- w Zjednoczonym Królestwie –
 - a) w Anglii i Walii – sąd rodzinny („Family Court”) za pośrednictwem wydziału REMO;
 - b) w Szkocji – sąd typu Sheriff’s Court („Sheriff’s Court”) za pośrednictwem Szkockiej Rady Ministrów;
 - c) w Irlandii Północnej – sądy pokoju („Magistrates’ Courts”) za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości;
 - d) na Gibraltarze – urzędnik sądu pokoju („Clerk to the Magistrates’ Court”).

Wykaz 8

Językami, na które można przetłumaczyć dokumenty, o których mowa w art. 20, 28 i 40 rozporządzenia, są języki:

- Belgia nie akceptuje języka innego niż język urzędowy lub języki urzędowe miejsca wykonania orzeczenia, zgodnie z belgijskim prawem krajowym. Wykaz stosowanych języków można znaleźć w podręczniku jednostek przyjmujących wyznaczonych w związku z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącym doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000⁽¹⁾, opublikowanym na stronie europejskiego atlasu sądowego w sprawach cywilnych lub w portalu „e-Sprawiedliwość”,
- w Bułgarii – język bułgarski,
- w Republice Czeskiej – język czeski lub słowacki,
- w Danii – język duński, fiński, islandzki, norweski lub szwedzki,
- w Niemczech – język niemiecki,
- w Estonii – język estoński lub angielski,
- w Grecji – język grecki,
- w Hiszpanii – język hiszpański lub portugalski,
- we Francji – język francuski,
- w Chorwacji – język chorwacki,
- w Irlandii – język irlandzki lub angielski,
- we Włoszech – język włoski,
- na Cyprze – język grecki lub angielski,
- na Łotwie – język łotewski,
- na Litwie –
 - a) w odniesieniu do tłumaczenia dokumentów, o których mowa w art. 20, język litewski;
 - b) w odniesieniu do tłumaczenia dokumentów, o których mowa w art. 28 i 40, język litewski lub angielski,

⁽¹⁾ Dz.U. L 324 z 10.12.2007, s. 79.

- w Luksemburgu – język francuski lub niemiecki,
- na Węgrzech – język węgierski,
- na Malcie – język angielski,
- w Niderlandach – język niderlandzki,
- w Austrii – język niemiecki,
- w Polsce – język polski,
- w Portugalii – język portugalski,
- w Rumunii – język rumuński,
- w Słowenii – język słoweński, a w:
 - a) Sądzie Okręgowym w Koprze („okrožno sodišče v Kopru”): język słoweński lub włoski;
 - b) Sądzie Rejonowym w Koprze („okrajno sodišče v Kopru”): język słoweński lub włoski;
 - c) Sądzie Rejonowym w Piranie („okrajno sodišče v Pirani”): język słoweński lub włoski;
 - d) Sądzie Rejonowym w Lendavie („okrajno sodišče v Lendavu”): język słoweński lub węgierski,
- na Słowacji – język słowacki lub czeski,
- w Finlandii – język fiński, szwedzki lub angielski,
- w Szwecji – język szwedzki,
- w Zjednoczonym Królestwie – język angielski.

Wykaz 9

Języki, które organy centralne zaakceptowały do przekazywania informacji innym organom centralnym zgodnie z art. 59, są następujące:

- w Belgii – język angielski, niderlandzki, francuski lub niemiecki,
- w Bułgarii – język bułgarski,
- w Republice Czeskiej – język czeski, angielski lub słowacki,
- w Danii – nie dotyczy,
- w Niemczech – język niemiecki, Przekazywanie informacji między Federalnym Ministerstwem Sprawiedliwości, działającym jako organ centralny, a innymi organami centralnymi może się odbywać w języku angielskim, pod warunkiem że właściwe organy centralne wyraziły na to zgodę,
- w Estonii – język angielski lub estoński,
- w Grecji – język grecki lub angielski,
- w Hiszpanii – język hiszpański lub angielski,
- we Francji – język francuski,
- w Chorwacji –
 - a) w przypadku formularzy wniosków: język chorwacki;
 - b) w przypadku innych form komunikacji organ centralny akceptuje na żądanie język chorwacki lub angielski,
- w Irlandii – język irlandzki lub angielski,
- we Włoszech – język włoski,
- na Cyprze – język grecki lub angielski,
- na Łotwie –
 - a) w przypadku formularza wniosku („application form”): język łotewski;
 - b) w przypadku formularza wniosku („request form”), język łotewski lub angielski;
 - c) w przypadku innych form komunikacji organ centralny akceptuje na żądanie język łotewski lub angielski,

- na Litwie – język litewski lub angielski,
 - w Luksemburgu – język francuski lub niemiecki,
 - na Węgrzech:
 - a) w przypadku formularza wniosku („application form”): język węgierski;
 - b) w przypadku formularza wniosku („request form”): język węgierski, angielski lub niemiecki;
 - c) w przypadku innych form komunikacji organ centralny akceptuje na żądanie język węgierski, angielski lub niemiecki,
 - na Malcie – język maltański lub angielski,
 - w Niderlandach:
 - a) w przypadku formularzy wniosków: język niderlandzki;
 - b) w przypadku innych form komunikacji organ centralny akceptuje na żądanie język niderlandzki lub angielski,
 - w Austrii – język niemiecki, angielski lub francuski,
 - w Polsce –
 - a) w przypadku formularzy wniosków: język polski;
 - b) w przypadku innych form komunikacji organ centralny akceptuje na żądanie język polski lub angielski,
 - w Portugalii – język portugalski, angielski lub francuski,
 - w Rumunii – język rumuński, angielski lub francuski,
 - w Słowenii – język słoweński lub angielski,
 - na Słowacji – język słowacki, czeski, angielski lub niemiecki,
 - w Finlandii – język fiński, szwedzki lub angielski,
 - w Szwecji – język szwedzki,
 - w Zjednoczonym Królestwie – język angielski.
-